

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 130/2021
22.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужилаца: 1) Компанија „АА“, ..., ..., СР ..., 2) „ББ“ ..., ..., ..., 3) „ВВ“ ..., ..., ..., чији је заједнички пуномоћник Душан Мијатовић, адвокат из ..., ул. ..., против туженог Друштво са ограниченом одговорношћу за трговину и услуге „ГГ“ д.о.о. ..., ..., Тржница „...“, зона ..., објекат бр. ..., Босна и Херцеговина, чији је пуномоћник Милан Јакшић, адвокат из ..., ул. ..., ради повреде жига, вредност предмета спора 9.500,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6759/19 од 29.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 22.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6759/19 од 29.10.2020. године

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 5267/2018 од 08.07.2019. године у ставу првом изреке није дозвољено објективно преиначење тужбе постављањем тужбеног захтева да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 15.000,00 динара на име накнаде трошкова прегледа и фотографисања заплењене робе. У ставу другом, одбијен је тужбени захтев тужилаца да се утврди да је тужени повредио међународне робне жигове тужилаца ближе наведене у ставу другом изреке. У ставу трећем изреке, обавезани су тужиоци да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплате износ од 27.000,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 6759/19 од 29.10.2020. године потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, којим је одлучено о објективном преиначењу тужбе. У преосталом делу првостепена пресуда је преиначена тако што је усвојен тужбени захтев тужилаца и утврђено да је тужени повредио међународне робне жигове тужилаца ближе наведене у ставу другом изреке. У ставу трећем изреке обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 85.800,00 динара, док је у ставу четвртом обавезан да тужиоцима исплати и износ од 36.900,00 динара на име трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су у одговору на ревизију оспорили ревизијске наводе као неосноване и предложили да ревизијски суд одбије ревизију. Трошкове ревизијског поступка одређено су тражили.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20) и утврдио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом из члана 374. став 2. тачка 2 Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је утврђење повреде заштићених жигова тужилаца транзитом робе туженог, која је у себи садржала неовлашћено обележени знак „...“, заштићен националним жигом тужилаца, као и да се забрани туженом да располаже предметном робом и да се обавезе тужени да робу уништи.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоци су заштитили свој жиг у имену „...“ и у графичком решењу за класу 16, 18, 23, 24, 25 и 28 (одећа, спортска одећа, обућа, реквизити и остало), а све према међународној класификацији жигова и услуга код Светске организације за заштиту интелектуалне својине (WIPO). Међународни робни жигови првотужиоца регистровани су код Завода за интелектуалну својину Републике Србије, под бројем 300806, 300807, 469033, 469145, 487580, 566295. Робни жигови друготужиоца регистровани су под бројем 699437, а трећетужилац је регистровао код Завода за интелектуалну својину Републике Србије жигове под бројем 67463 и 29259. Управа царина – Одељење за заштиту интелектуалне својине је на основу решења од 04.09.2018. године и два решења од 06.09.2018. године прекинула царински поступак и задржала робу за коју се сумња да повређује тужиочево право на жиг и то према врсти и броју комада робе која је ближе наведена у образложењу другостепене пресуде. Из изведених доказа даље је утврђено да је управо тужени вршио транзит спорне робе из Турске кроз Бугарску преко Србије, а крајња дестинација је била Босна и Херцеговина. Тужилац је царинском органу Републике Србије, поднео захтев за уништење задржане робе туженог, а тужени је изјавио приговор против уништења робе.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужилаца којим се тражи утврђење повреде права на жиг, с образложењем да је Законом о жиговима прописана садржина тужбе због повреде жига, али није на изричит начин дефинисана повреда права жига, већ дефиниција повреде права жига произлази из члана 38. Закона о жиговима. Према оцени првостепеног суда, из правила нормираних у овом члану не произилази право носиоца жига да другом лицу забрани транзит робе под заштићеним знаком, па се не може сматрати да је тужени као власник робе у транзиту кроз Србију, а ради увоза исте у Босну и Херцеговину, у смислу члана

38. став 3. тачка 3. Закона о жиговима, учинио повреду жига тужилаца. Из наведених разлога првостепени суд је одбио тужбени захтев.

Другостепени суд не прихвата становиште првостепеног суда и налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право. Према становишту другостепеног суда, у случају када Закон о жиговима не прописује изричито да се повреда права сматра и транзит робе са неовлашћеним коришћењем заштићеног знака, а други закон то питање изричито регулише, онда се има применити управо одредбе тог закона којим се ово питање регулише, као што је члан 280. Царинског закона. Другостепени суд се позива и на примену Директиве о жиговима Европске уније бр. 2015/2436 из 2015. године, која предвиђа да носилац жига има право да забрани транзит робе обележене неовлашћеним коришћењем жигом заштићеног знака, а како одредбе Директиве Европске уније представљају опште прихваћено правило међународног права, онда се оне сходно члану 16. став 2. Устава непосредно примењују, на основу којих одредби другостепени суд закључује да је у конкретном случају дошло до повреде тужиоцевих заштићених ознака. Из наведених разлога, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев.

Ревидент оспорава правилност примене материјалног права. Према његовим наводима погрешна примена материјалног права огледа се у томе што Привредни апелациони суд није правилно применио одредбу члана 38. Закона о жиговима, јер том одредбом није било предвиђено да се радњом транзита може учинити повреда жига и да носилац жига може забранити транзит робе, већ само увоз или извоз робе. Сматра да је погрешан став другостепеног суда да се ова правна ствар може решити применом царинског закона уместо језичким тумачењем Закона о жиговима, а посебно указује да се Директива Европске уније на коју се другостепени суд позива, не може директно примењивати пред домаћим судовима, јер не представља опште прихваћена правила међународног права.

Врховни касациони суд не прихвата ревизијске наводе туженог.

У конкретном случају из утврђених чињеница произлази да је тужени увозник робе под заштићеним знаковима тужилаца. Роба је била у транзиту ради увоза у Босну и Херцеговину, а Управа царина – Одељење за заштиту интелектуалне својине је у складу са својим овлашћењима из Царинског закона прекинула царински поступак и привремено задржала робу на којој су утиснути заштићени знакови тужилаца.

Одредбом члана 38. Закона о жиговима којим се уређује садржина, стицање и обим права носиоца жига, прописано је у ставу 2. тачка 1. да носилац жига има право да другим лицима забрани да неовлашћено користе знак који је истоветан са његовим раније заштићеним знаком у односу на робе, односно услуге које су истоветне роби односно услугама за које је тај жиг регистрован.

Према одредби члана 72. Закона о жиговима, повредом права сматра се свако неовлашћено коришћење знака од стране било ког учесника у промету у смислу члана 38. и члана 43. став 2. истог закона.

Одредбама Закона о жиговима из 2013. године који се примењује у конкретном случају, није изричито прописано да носилац жига може забранити другим лицима да неовлашћено користе његов знак заштићен жигом и у случају транзитног промета робе. Међутим, то не значи да носилац жига нема то право, односно да је такав вид правне заштите законом искључен. То право носиоца жига је изричито установљено одредбом члана 281. Царинског закона. Царински орган је сагласно одредби члана 282. истог закона, овлашћен и по службеној дужности да може прекинути царински поступак и пуштање робе која се увози, извози или је у транзиту, ако посумња да је повређено неко од права интелектуалне својине. Осим тога, такав поступак заштите права носиоца жига познаје и одреба Директиве ЕУ 2015/2436 из 2015. године. Тим прописом је изричито прописано да носилац жига има право да забрани транзит робе обележене неовлашћеним коришћењем жигом заштићеног знака. Зато се право значење одредбе члана 38. став 2. тачка 1. Закона о жиговима, може утврдити систематским тумачењем свих наведених законских прописа, а не само наведене одредбе Закона о жиговима како неосновано тврди ревидент. Оно указује да носилац жига може забранити другим лицима неовлашћено коришћење знака који је истоветан са његовим раније заштићеним знаком којим је обележена роба и у случају када се ради о роби у транзиту. Уколико одређена радња није изричито по врсти спецификована као неовлашћена употреба жига, то не значи истовремено да је и самим тим она дозвољена. Напротив, неовлашћена употреба жига се у погледу правне квалификације испуњава према садржини конкретне радње у односу на целокупан систем заштите који се пружа носиоцу права на жиг. Из изнетих разлога, правилно је одлучио другостепени суд када је сходно напред цитираним одредбама усвојио тужбени захтев тужиоца у целисти.

Неосновани су наводи ревидента да се Директива ЕУ 2015/2436 из 2015. године не може директно примењивати пред домаћим судовима. Ово из разлога што наведена директива представља општеприхваћено правило међународног права које се сагласно одредби члана 16. став 2. Устава непосредно примењује. Дакле, да би се примењивала општеприхваћена правила међународног права, није потребно да их држава ратификује, као што је то случај са међународним уговорима који морају бити ратификовани да би представљао део правног поретка и непосредно примењивао, па су у том смислу неосновани и без утицаја наводи ревидента, а којима искључује примену Директиве на конкретан случај.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одбио ревизију туженог као неосновану и одлучио као у изреци ревизијске пресуде на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић